

„Zpovzdálí se dívaly také ženy, mezi nimi i Marie z Magdaly, Marie, matka Jakuba mladšího a Josefa, a Salome ...“ Sestry a bratři, to je jedna z posledních vět pašijního příběhu Ježíše Krista zaznamenaného evangelistou Markem. „Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat.“ Tak začíná nový příběh, příběh neděle Velikonoční.

Kdo odvalí ten těžký kámen, který nám brání, abychom udělaly co je třeba? Kdo odvalí ten balvan, který tíží náš život, který nám brání v rozletu, který nám brání v cestě, po které chceme jít? To je zásadní otázka nejen těch tří žen, to je otázka veškerého Božího stvoření. A na tu otázku dávají odpověď Velikonoce. Pro židy jsou Velikonoce svátky, kdy si připomínají vyvedení Izraele z egyptského otroctví. Jen s velkými obtížemi dosáhl Mojžíš toho, že faraon svolil k tomu, aby lid Boží opustil místo kde po čtyři sta let otročil. Vzpomeňme na devět egyptských ran, které musely dopadnout, aby faraón dal svolení. Ale ani to ještě neznamenal snadný odchod z otroctví. Faraon si to opět rozmyslil a se svým vojskem se dal do pronásledování Izraele. A k tomu se na cestě ke svobodě objeví těžko překonatelná překážka v podobě rudého moře. Už se zdá, že je vše ztraceno. Kdo odstraní tu překážku, ten balvan tenkrát v podobě vody? Nejde ani tolik o to na kolik je to vyprávění z knihy Exodu postaveno na nějaké skutečné události. Zda se to takto opravdu stalo. Jde především o zprávu, že Hospodin sám odstraňuje překážky, vysouší moře, aby v něm vzápětí utopil protivníka, jenž ohrožuje život a svobodu. Před Božím lidem se tímto Hospodinovým činem otevřela nová budoucnost, svobodný život. Velikonoce jsou zvěstí o tom, že Bůh vysvobozuje svůj lid, otevírá pro něj nový prostor a nový čas.

Kdo odvalí ten těžký kámen, který nám brání, abychom udělaly co je třeba, tak rozjímají tři ženy, které se ubírají cestou ke hrobu. Teď ještě nevědí, že se trápí zbytečně, že ten kámen už nebrání nikomu a ničemu. Jdou, aby pomazaly Ježíše k pohřbu, tak jak se to v kraji a společenství, jehož jsou součástí, dělá. To je to jediné a poslední, co mohou ještě pro Ježíše udělat. Ale Ježíš už přece k pohřbu byl pomazán. Ještě před Ježíšovým zatčením, když byl v Betanii v domě Šimona Malomocného, přišla žena a vylila na něj vzácný olej, a když jí to přítomní vyčítají; olej se mohl přece použít na dobročinné účely, pak sám Ježíš říká: „Nechte ji! Proč ji trápíte? Vykonala na mně dobrý skutek. Vždyť chudé máte stále kolem sebe, a kdykoliv chcete, můžete jim činit dobře; mne však nemáte stále. Ona učinila, co měla; už napřed pomazala mé tělo k pohřbu.“ A tak teď dvě Marie a ještě Salome jdou, aby udělaly, co už není třeba. Nevědí, jak se do hrobu dostanou, kdo jim odvalí těžký kámen. Oč snadnější by byl život, kdybychom dokázali pozorně naslouchat, kdybychom dokázali rozpoznávat znamení. Pak by ty tři ženy asi běžely k Ježíšovu hrobu s jiným úmyslem, pak by tam s velkou pravděpodobností nebyly samy, možná by tam už vyhrávaly kapely a zástupy by oslavovaly slavnou událost, kterou přece všichni očekávali. Lidé by se předháněli, aby mohli být prvními svědky té veliké události.

Ježíšovo vzkříšení se ovšem událo nenápadně, bez přímých svědků, obdobně jako jeho narození. Boží velké činy se dějí nenápadně, přes všechna proroctví, která k nim ukazují, je rozpoznáváme teprve dodatečně, s odstupem a často až v dalších souvislostech. Pak se otevírají oči a vidíme. Ne nadarmo Ježíš přirovnával Boží království k hořčičnému zrnku. Z nenápadného, takřka neviditelného vyrůstá něco velikého a úžasného. Vlastně i setkávání s živým Ježíšem se děje nenápadně, nepozorovaně. O tom svědčí například podobenství, které zachytil evangelista Matouš, podobenství o posledním soudu: Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů... Tehdy řekne král těm po pravici: Pojd'te, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno

od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou. A když se ti spravedliví podivují nad tím, kdy to všechno dělali, je jim řečeno: „Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“

Marie s Marií a Salome jsou na cestě k Ježíšovu hrobu, ještě nevědí, co je tam čeká, chtějí udělat, co je potřebné, prokázat poslední službu ukřižovanému Ježíši. Můžeme si říct s určitým despektem: zase ty „bláznivé“ ženské jdou dělat zbytečnosti, vždyť to už není potřeba, kdyby raději seděly doma. Ale, ony jdou a jsou v tuto chvíli jediné, kdo se odhodlal k nějakému činu. Všichni ostatní, včetně Ježíšových nejbližších učedníků, se rozprchli, někam zalezli. Někteří možná ze strachu, aby si jich někdo náhodou nevšimnul. Jiní možná přemítají o tom, co se to vlastně stalo, je to snad konec všech nadějí, které jsme s Ježíšem spojovali? Nebo jsme hloupě naletěli? Má cenu ještě se vůbec o něco snažit? Marie a Salome ale jdou něco činit, aspoň něco. A ono se ukáže, že aspoň to něco, přes všechnu marnost, je vlastně velice důležité. Kdo odvalí ten těžký kámen, který nám brání, abychom udělaly co je třeba, tak rozjímají tři ženy, které se ubírají cestou ke hrobu. I to je Velikonoční zvěst: kámen je již odvalen. Kámen, který uzavírá místo smrti, je odstraněn. Do našeho života vstoupil vzkříšený Kristus. A prvními svědky jsou právě tyto ženy, které jdou ke hrobu se zcela jinými úmysly. Najednou jsou postaveny před skutečnost, se kterou nepočítaly. „Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle místo, kam ho položili. Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl. Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly.“

Ta událost vzkříšení je stejně šokující, jako bylo šokující jeho ukřižování a smrt. Ten, ve kterém už mnozí začínali spatřovat zaslíbeného Mesiáše, končí smrtí na kříži. Nejen že z jejich pohledu předčasně umírá, aniž by naplnil očekávání, On dokonce svůj život končí způsobem zcela neslučitelným s koncem (umíráním) vyvoleného krále. Končí jako ten nejposlednější z posledních, opuštěný, poplivaný a potupený. A teď je zde najednou prázdný hrob a v něm mládenec, který říká, že byl vzkříšen.

Víra církve Kristovy je postavena na absurditách, na něčem, co lze jen těžko pochopit. „Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí,“ napsal apoštol Pavel do Korintu. Velikonoční zvěst je bláznovskou zvěstí, kterou nelze lidským rozumem obsáhnout. Co je ale zvláštní, že ty ženy nikomu nic neřekly, přesto, že k tomu byly vyzvány. Když Ježíš uzdravoval a přikazoval, aby o něm lidé mlčeli, oni ten příkaz nedodržovali a to tak, že se o něm šířila falešná pověst jako o jakémsi divotvorci. Teď, když mají ženy mluvit, tak mlčí. Ježíšova zvěst je stále vystavena nepochopení. Ženám nestačí prázdný hrob ani pouhé slovo o vzkříšení Ježíšově. Skutečně rozhodující je apoštolské svědectví o setkání se Vzkříšeným. Zpřítomnění tohoto apoštolského setkání prožíváme vždy znova, při společném stolování s Ježíšem, při Svaté večeři Páně.

Ta velikonoční událost a její zvěst, rozpoznaná vírou a vírou nesená a předávaná je největší událostí v dějinách lidstva, ať už ji přijímáme, nebo odmítáme. Každého člověka se nějak dotýká. Je to skutečná událost, která zasahuje do našeho světa, protíná jej, staví doprostřed něho skutečnost nového věku.

Modlitba:

Pane, dej nám víru, v níž dokážeme rozpoznat tvoji přítomnost v tomto světě. Dej nám víru naplněnou nadějí a radostí z tvé blízkosti. Dej nám víru, která je svědectvím o tobě a tvém díle. Amen.